

Respondeo negative. Ratio est, quia nulla clausula in Constitutione Gregoriana contenta in casu violatur, & signanter (in quo unice esse potest difficultas) aut *ly prætextu confessionis*, quia nulla præcessit confessionis velamen, aut *ly occasione Confessionis*, quia nulla præcessit causa confessionis invitatio: ita cum Puteob. de pœnit. q. 5. art. 9. n. 24. versus finem citante Bordonum.

CAS. II. Faber lignarius ad mortem vulneratus, remittit vulneratori suo & injuriam, & damna, quæ inde familiæ sequuntur. Q. an Filii, mortuo Patre, possint petere ab occisore damnorum compensationem.

Respondeo affirmative. Ratio est, quia jus ad compensationem damnorum, quæ familiæ in casu sequuntur, non acquiritur occiso, nec ab ipso derivatur in filios, sed immediate acquiritur filiis, quorum jus læsum est; filii enim jus habent, ut à Patre alantur; hinc ne eis ab aliquo alimenta impediantur; unde Pater non potuit de tali jure sic iis acquisito disponere, sicque licite filii possunt ab occisore petere damnorum compensationem. Ita cum Lug. de just. disp. 4. sect. 3. n. 63.

CAS. III. Paulus, cum posset impedire furtum, & damnum vicino suo inferendum, non impedivit, accepta pecunia, ut taceret. Q. utrum acceptam pecuniam posset retinere.

Respondeo affirmative. Ratio est, quia sicuti Paulus potuisset illam retinere ob alia onera, ita ob servandum silentium tempore, quo furtum committebatur; licet enim peccaverit tacendo, illa tamen culpabilis omissio erat pretio æstimabilis, unde potest acceptam pecuniam retinere, nisi & ipsa esset furtiva, quia tunc clamaret ad Dominum, ita comm.

ANNO MDCCXXXII. MENSE JANUARI.

CAS. I. Sacerdos post Missæ celebrationem ad Sacristiam reversus, certo cognoscens non vinum, sed aquam consecrasse, dubitat an teneatur per vini consecrationem defectum supplere. Q. quid dicendum.

Respondeo, non teneri, ita cum Suar. in 3. p. disp. 85. sect. 1. Gobar. tom. 1. tr. 3. cas. 23. sect. 1. Tamb. de Sacrif. Missæ lib. 2. cap. 8. §. 5. num. 6. Ratio est, quia, Sacerdote ad Sacristiam reverso, jam Missa omnino esset absoluta, unde nova consecratio non esset reintegratio primi Sacrificii, quia esset actio omnino moraliter distincta, quæ cum priori non conjungeretur, sicuti uniretur, si defectu detecto ad Altare, tunc nova fieret vini consecratio. Neque hæc unio moralis haberetur ratione continuationis temporis, ut prætendit Tannerus, ex quo immediate post ingressum in Sacristiam error detegeretur; nam moralis conjunctio actionis non habetur à tempore, sed ex iis omnibus, quæ Missam constituunt, quæ cum essent abso-

lu-

luta; non unirentur moraliter cum nova vini consecratione. CAS. II. Titius non confirmatus tenuit in confirmatione Petrum filium Bertæ, cum qua, vidua facta, matrimonium inivit. Q. an valide.

Respondeo probabiliter affirmative. Ratio est, quia *per cap. in Bap. de cons. dist. 4.* ita non confirmatus est exclusus à Patrino Confirmationis, ac Infidelis: sed hic per omnes est exclusus nedum quoad licitum, sed etiam quoad validum usum patrini, ergo & ille: unde per incapacitatem ad contrahendam cognationem spiritualem in Confirmatione, in hac Titius tenendo filium Bertæ nullum contraxit impedimentum dirimens matrimonium contrahibile inter ipsum & Bertam, sicque hoc inito, ex hoc capite invalidum non est censendum. Ita Gloss. in dicto cap. de Baptis. Sanch. Girib. de Confirmatione contra Lacroix, & plures alios non improbabiler oppositum sustinentes.

CAS. III. Parochus non habens redditus nedum à Concilio taxatos, sed nec sufficientes ad congrue se sustentandum, non applicat diebus festis Sacrificium pro populo. Q. an sit tutus in conscientia.

Respondeo negative. Ratio eruitur ex Sacræ Congregationis Decretis toties repetitis, & specialiter ex illis sub die 8. Februarii 1716. & die 29. Januarii 1734. in quorum primo proposito dubio, *an non habentes congruam teneantur applicare Missam pro populo saltem diebus festis, ita ut sint cogendi in casu &c.* respondit affirmative, censuitque, *danda esse decreta, alias de ea re edita: in secundo, proposito eodem dubio de Parochis Castri Romani, Porciliiani, & Decimæ, qui nihil à Populo recipiunt, cum id, quod habent, à Dominis Castrorum consequantur, respondit, teneri.* Nec obstat insufficientia reddituum ad se sustentandos; nam sicuti non obstat hæc ratio, quia acceptans stipendium minus congruum pro celebratione Missarum, teneatur totas Missas celebrare, quot promisit, ut ex Decreto Sacræ Congregationis tenetur, ita nec obstat, ut Petrus acceptans Ecclesiam, cujus redditus ad sustentationem non sufficiunt, teneatur diebus festis Missam pro populo applicare, utrobique enim militat eadem ratio.

MENSE FEBRUARII.

CAS. I. Obienta à Titio super impedimentum criminis dispensatione ad validum cum Berta matrimonium ineundum, dubitatur, an pro validitate matrimonii Berta talis impedimenti conscia debeat & ipsa pro dispensatione ad sacram Pœnitentiarum recurrere. Q. quid dicendum.

Respondeo negative. Ratio est, quia, quando in materia de contrahendo Litteræ Sacræ Pœnitentiariæ conceduntur uni parti, possunt etiam alteri parti impedimento conscie suffragari, cum non stet impedimentum esse sublatum quoad unam partem, & non quoad alteram, quare absque novo recursu Berta conscia dispensationis à Titio obtentæ poterit valide cum ipso matrimonium inire; ita cum Tib. Navarr. in 1. p. de disp. matrim. de meo Rosign. de matrim.

CAS. II. Parocho defertur puer vix natus, cujus parentes ignorantur, habens

bens collo appensam chartulam, in qua legitur fuisse baptizatum, eique nomen Petri impositum. Q. an Parochus possit, & debeat talem puerum sub conditione rebaptizare.

Respondeo, Parochum teneri prius inquirere, an valeat habere notitiam illam qui schedulam inscripsit, quam si habere nequeat, potest, & tenetur infantem sub hac conditione baptizare, *si non es baptizatus, &c.* quia deest probatio ad moraliter certo credendum infantem fuisse baptizatum; si vero habet notitiam scriptoris; & hic sit fidedignus, nec debet, nec potest illum sub conditione baptizare, quia sicuti dicto unius fidedigni probatur collatio baptismatis, ut ex *Can. Pueros 110. & Can. Itaque 112. de Consecr. dist. 4.* ita per schedulam taliter qualificatam moraliter certo credendum est infantem fuisse baptizatum: quod si scriptor non sit fidedignus, debet ita se gerere, ac si nulla schedula haberetur: constat hoc totum, tum ex *Concil. 3. Mediolan. sub S. Carolo*, tum ex quo *Sacr. Congreg. ad dubium propositum: Quomodo se gerere debeat Parochus S. Spiritus in Saxia, in collatione baptismatis infantibus, qui ad Archihospitale deferantur, sive iidem habeant schedulam de baptismo testantem, sive non habeant, & etiam si ex colore, & cæteris corporis qualitatibus deprehendantur eosdem esse constitutos in ætate sex, aut decem mensium, vel etiam unius anni cum dimidio: respondit die 15. Januarii 1724. esse baptizandos sub conditione in omnibus casibus expositis juxta instructionem: Instructio est, quod excipiatur à baptismo sub conditione casus schedulæ, quæ habeat certitudinem: ita legitur in Notificatione Eminentissimi nostri in primo volumine sub num. 8. contento.*

CAS. III. Parochus videt Rusticos nullo impedimento derentos Missam audire ante januam, aut fenestram Ecclesiæ, nec illos monet teneri Ecclesiam ingredi. Q. an peccet non monendo.

Respondeo negative. Ratio est, quia Rustici è tali loco Missam audientes præcepto satisfacerent; licet enim non essent in Ecclesia, tamen non essent ab Ecclesia sejuncti, nec inter ipsos & Ecclesiam aliqua interruptio haberetur; ut contingeret, si inter ipsos & Ecclesiam aliquid mediaret, ratione cujus sejunctionis, & interruptionis plures merito dubitant, an existens in fenestra domus sejunctæ ab Ecclesia satisfaceret præcepto de audienda Missa. Etenim in casu Rustici fenestræ, vel januæ Ecclesiæ adhererent, quæ sunt partes Ecclesiæ; & quidem aptæ ad audiendum, vel videntum quid sacerdos agat in Missa, unde non esset, cur non præcepto satisfacerent; consequenter non apparet, quomodo valeat peccare Parochus illos non monendo teneri Ecclesiam ingredi, licet optimum esset, si ad ingressum in Ecclesiam Rusticos consuleret: ita cum de Lugo disp. 22. num. 2. *Girib. tr. 8. de observ. fest. c. 2. dub. 3. num. 24.*

MENSE MARTII.

CAS. I. Parochus cum apud non paucos DD. legisset, posse Confessarium Jubilæi tempore ab hæresi absolvere, anno præterito tempore Jubilæi Titium tali crimine innodatum absolvit. Q. an in re potuisset illum absolvere.

Res-

Respondeo negative. Ratio est, quia licet antiquitus affirmativa sententia non esset probabilitate destituta, hodie est absolute improbabilis propter oppositam declarationem sub *Alex. VII. die 23. Martii 1656. emanatam, quam quilibet videre poterit apud Matthæuc. de off. Cur. Eccles. c. 2. n. 18. Card. Petra ad Constr. Apostol. tom. 3. part. 180. Anaclet. tom. 5. Juris Can. tit. 7. de hæreticis, num. 405. & sicuti de illa nequit dubitari, ita hodie non est controversiæ locus.*

CAS. II. Parochus habens nedum congruam, sed redditus valde congruam sustentationem excedentes, solum diebus festis applicat Sacrificium pro populo. Q. an satisfaciatur suæ obligationi.

Respondeo affirmative. Ratio desumitur ex quo *Sac. Congr. die 8. Februar. 1716. proposito dubio: an Parochi habentes pingues redditus teneantur, quotidie Missam applicare pro populo &c. respondit negative*, nihil aliud addendo, ubi per *ly negative* clare constat tales Parochos non teneri Missam applicare pro populo quotidie; nihil vero addendo, denotat satis esse ut illam applicent pro populo diebus festis, ut cæteri Parochi, sicut licet redditus sint valde pingues, sufficit, ut recitent officium divinum, quod recitant alii habentes beneficium tenue.

CAS. III. Parochus, ad quem fuit delatus infans ab Obstetrice domi baptizatus, illum statim sub conditione rebaptizavit, hac motus ratione, quod de Baptismo ab Obstetrice collato semper dubitari potest. Q. an bene se gesserit, vel aliquam poenam incurrerit.

Respondeo male se gessisse, & irregularitatem incurrisse. Ratio primæ partis est, quia non licet rebaptizare sub conditione, nisi dubium suboriatur vel circa collationem, vel circa validitatem Baptismi collati, quod dubium non habetur præcise, ex quo Baptisma fuerit ab obstetrice collatum; cum Obstetrices post diligens examen approbatæ, quales esse debent in hac Diocesi de mandato Eminentissimi Archiepiscopi, validum valeant Baptisma conferre. Ratio secundæ partis desumitur ex *Catechis. Sacr. Concil. Trid. p. 2. de Offic. Baptism. num. 57. ubi habetur: rebaptizantem puerum sine debito examine, irregularitatis poenam contra rebaptizantes incurrere. Debeat ergo Parochus prius indagare, an Obstetrix esset ex approbatis, & sic se abstinere à Baptismi, etiam conditionati, collatione: an vero ex non approbatis, & sic obstetricem examinare, an quæ Ecclesia præcepit in Baptismi collatione servasset, vel non: si servasset, non debebat illum ullo modo baptizare; si non servasset, debebat absolute infantem baptizare: si solum fuisset dubium an illa servasset, debebat illi sub conditione Baptisma conferre.*

MENSE APRILIS.

CAS. I. Rusticus, instante quadragesimali jejunio, dubitat an completum fuerit annum 21. adhibitaque diligentia, non potest certior fieri. Quæritur an teneatur jejunium servare.

Respondeo negative. Ratio est, quia nemo obligatur lege, nisi hæc illi sit sufficienter proposita, scilicet, ut patet, est in possessione libertatis; non est autem taliter proposita, quousque post sufficientem diligentiam manet quis du-

bour

K

du-

dubius, an lex sit illi imposita, necne; res ita se habent quoad legem jejunii relate ad Rusticum nostrum, ut ex terminis casus, ideoque non teneatur jejunii legem servare. Suarez t. 5. in 3. p. disp. 40. sect. 9. n. 14. & tom. 3. de relig. lib. 4. de voto, c. 5. n. 7.

CAS. II. Parochus putat non ex debito, sed solum ex quadam convenientia, & ad vitandam poenam duorum aureorum teneri Ecclesiam Matricem adire, ut Fontis benedictioni assistat. Q. an bene sentiat.

Respondeo negative. Ratio est, quia Parochi rurales tenentur adire Ecclesiam Matricem, ut Fontis benedictioni assistant, non præcise ad poenam pecuniariam vitandam, aut ex quadam convenientia, sed ut pareant Sacrae Congregat. Conc. ita præcipienti per suum Decretum in una Savon. die 17. Novembris 1691. ut refert Eminentissimus Petra tom. 3. pag. 53. num. 19.

CAS. III. Parochus, quia legitime impeditus adire Ecclesiam Matricem, ut assistat Fontis benedictioni, per famulum mittit Vicario Foraneo excusationem. Q. an bene faciat.

Respondeo negative, cum Eminentissimus Archiepiscopus in sua Notificatione de benedictione Fontis Baptis. quæ in primo volumine est p. in n. præcipiat, Parochum legitime impeditum adire Ecclesiam Matricem teneri, & impedimenti causa justificata, mittere alterum Sacerdotem, qui loco ipsius Fontis baptismalis benedictioni assistat; ex quo clare constat non satis esse per famulum mittere Vicario Foraneo impedimenti excusationem.

MENSE MARI.

CAS. I. Rusticus Paschali tempore Eucharistiam sumpsit in Ecclesia Metropolitana, & schedulam ibi obtentam Parocho suo rurali ostendit, putans sic præcepto Paschatis satisfacisse. Q. an satisfecerit.

Respondeo negative. Tum quia, si ex Decret. Innoc. XI. 5. Febr. 1682. non satisfaciunt præcepto Paschatis Eucharistiam sumentes Romæ in Ecclesia S. Joan. Later. & S. Petri, ut aperte legitur apud Pignatell. tom. 7. consult. 89. num. 18. ita nec qui Bononiæ illam sumunt in Ecclesia Metropolitana, nisi adsit Parochi, aut Vicarii generalis, aut Eminentissimi Archiepiscopi expressa licentia, quæ nec quidem supponi potest, cum oppositum colligatur ex ejus Notificatione, quæ in primo volumine sub num. 18. habetur; tum quia, ut ait Card. de Lugo, sicuti Rustici, absque speciali licentia nequeunt matrimonium contrahere coram Parocho Ecclesiæ Metropolitanae, ita nec in hac paschale præceptum adimplere.

CAS. II. Parochus ex Confessione sciens famulum suum esse furem, claudit capselas, quas prius non claudebat, illo non utitur ad numerandas pecunias, sicuti utebatur. Q. an violet sigillum.

Respondeo affirmative. Ratio est, quia ex vi scientiæ Confessionis efficeret, & omitteret, quod alias non esset facturus, vel omissurus, cujus ratione confessio famulo redderetur odiosa, cum esset tacite illum exprobare, cum illius verecundia & rubore contra finem sigilli sacramentalis, qui fuit, & est, ne difficilem reddendo confessionem, ab hac fideles retraherentur, quod

quod totum sane esset sigillum confessionis violare. Lugo de poenit. Diana part. 3. tr. 4. v. 76. quidquid dicant alii apud Leand. q. 62.

CAS. III. Titius furatus est Vitulum valoris 10. illum educavit in Bovem valentem 20. postea paulatim decrevit ad 15. Q. secundum quem valorem teneatur restituere.

Respondeo teneri restituere animal, si adest (ut supponitur) cum lucro cessante, & damno emergente, si quod occasione furti sequutum est. Ratio est, quia Titius est possessor malæ fidei, hic autem tenetur restituere rem si extat, & damna si quæ sequuta sunt, compensare: ergo Titius tenetur primo restituere animal furto sublatum, cujuscumque valoris sit de præsentibus, detractis expensis, quas Dominus fecisset, quia augmentum, vel decrementum valoris est animali intrinsicum, quod in utilitatem, vel damnum Domini cedit, qui nunquam animalis dominium amisit; tenetur secundo damnum Domino per furtum illatum compensare, considerando valorem Bovis respectivo ad tempus, quo illud vendidisset, quod unice ex circumstantiis personæ, officii, vel hujusmodi colligi potest; & si his omnibus bene perpensis, res esset adhuc dubia, compensandum est damnum juxta valorem taxandum a prudentibus, & peritis in arte.

MENSE JUNII.

CAS. I. Parochus, cujus redditus pingues sunt, Missam traditam celebrandam, die Dominica celebravit, dein intra hebdomadam pro populo obtulit Sacrificium. Q. an licite.

Respondeo probabiliter affirmative. Ratio est, quia sicuti Parochi habentes redditus pingues, ex dictis in responsione ad secundum casum Martii, pari passu currunt quoad applicationem Sacrificii pro populo diebus festis cum cæteris Parochis; ita pari passu currere debent quoad libertatem applicandi Sacrificium pro populo die feriali; die festo celebrando pro eo, qui eis traderet eleemosynam; sed hanc libertatem habent Parochi habentes redditus tenues, ut clare constat ex responsione ad dubium propositum Sac. Congregat. die 26. Jan. 1724. quam videre non pigeat in Notificatione ab Eminentissimo nostro edita die 14. Octob. 1732. Ergo, & hoc probabiliter facere possunt Parochi habentes redditus pingues. Dico probabiliter, quia Sac. Cong. responsum est solum pro Parochis pauperibus, de quibus tantum fit mentio in dubio proposito.

CAS. II. Parochus ad valvas Ecclesiæ Puerum recenter natum videns absque ulla chartula collo appensa, absolute baptizavit. Q. an bene.

Respondeo negative. Ratio est, quia non est absolute baptizandus Infans, de quo certo moraliter non constat non fuisse baptizatum, ne Sacramentum periculo frustrationis exponatur; hoc autem non constabat de Pueri in casu, eo quia licet commune sit his infantibus expositis baptizatis testimonium habere, quo carebat infans præsens; tamen, quia sumus in locis Christianorum, haberi poterat præsumptio aliqua de Baptismo collato, ratione cuius non habebatur moralis certitudo de non collatione Baptismi, & ideo non erat absolute baptizandus; hic Parochus taliter illum baptizando male se

gessit, Videatur in confirmatione resolutionis Decretum citatum in responsione ad casum secundum Februarii.

CAS. III. Confessarius cujusdam oppidi manifestavit quibusdam amicis in tali oppido gravia peccata patrari. Q. an absque sigilli fractione.

Respondeo negative. Ratio est, quia licet dubitent aliqui, & alii magis communiter negent Confessarium frangere sigillum talia manifestando, si agatur de ampla Civitate, & Diocesi, quia sic nulli fieret injuria, nec esset periculum, ut aliquis in particulari dignosceretur; tamen cum in præsentis sermo sit de Oppido, quod, ut plurimum, non est locus valde amplus, nec multum populatus, certum est Confessarium manifestantem in tali Oppido gravia peccata patrari, frangere sigillum Sacramentale, quia facile ex tali locutione saltem suspicio contra famam particularium redundaret, quod sufficit ad sigilli fractionem; ita communiter cum Leand. de pœnit. q. 30. & 32.

M E N S E J U L I I.

CAS. I. Parochus cum quadam solum suspitione legis prohibentis alienare bona Ecclesiæ, domum quamdam propria auctoritate alienavit ad Ecclesiam suam restaurandam, & ornandam. Q. an graviter peccaverit, & inciderit in pœnas *Extravag. Ambitiosæ &c.*

Respondeo graviter peccasse, non tamen in pœnas incidisse. Ratio est, quia posita suspitione de existentia legis prohibentis alienare bona Ecclesiæ stabilia propria auctoritate etiam ad Ecclesiam restaurandam, Parochus tenebatur inquirere, num revera talis lex extaret, & obligaret; ad hoc enim obligat quælibet ex eo ipso, quod de illa datur aliqua suspitio, cum per talem suspitionem erroneitatis conscientia nequeat esse invincibiliter excusatus à peccato; unde taliter alienando supradictam domum absque prævia inquisitione, stante materia gravi, qualis est domus, graviter peccat; quia tamen per dictam suspitionem haberi nequit in Parocho præsumptio, & temeritas, quæ legis notitiam supponit, ut requiritur ad incurrendas pœnas in citata *Extravag. Ambitiosæ* contentas, cum sint latae contra præsumentes alienare &c. ut Bullam legenti constabit; ideo Parochus, licet graviter deliquerit, in foro tamen interno prædictas pœnas non incurrit. Suarez tom. 3. in 3. par. disp. 82. sect. 3. quoad primam casus partem, quoad secundam tom. 5. in 3. part. disp. 4. sect. 5. num. 1.

CAS. II. Parochus, cujus Ecclesia sita est prope Archipresbyteralem, in qua Archipresbyter speciali doctrina, & sanctitate præditus omnibus diebus festis magno animarum fructu non unam, sed plures habet Conciones, non prædicat diebus festis, putans melius esse ad suarum ovium salutem, quarum numerus exiguus est, has petere ad audiendum Archipresbyterum. Q. an attentata hac circumstantia, Parochus sit à peccato immunis.

Respondeo negative. Ratio sumitur ex Tridentino sess. 5. cap. 2. de reformatione ubi omnibus Parochis aperte præcipit Conciones habere diebus saltem Dominicis, & festis solemnibus; tum etiam ex Constitut. Innoc. XIII. pro regimine Ecclesiarum pro regnis Hispaniarum edita, & à Bened. XIII. tamquam regula pro aliis Ordinariis confirmata, ubi adductis excusa-

tionibus, quibus Parochi Conciones non habentes culpam à se amovere nituntur, & præsertim, quia suppetit copia aliorum habentium sacras Conciones in aliis Ecclesiis, hæc habentur: *Nec itaque sub inani, aliarumque similium excusationum prætextu tanta Christianæ Reipublicæ pernicietate struatur, districtè præcipimus &c.* quare cum Parochus in casu dicto præcepto non satisfaceret, non esset à peccato immunis.

CAS. III. Parochus quia docet publice Doctrinam Christianam, putat satisfacere suæ obligationi, licet sciat pluribus inter adstantes rudis minervæ talem publicam instructionem non sufficere ad fidei rudimenta addiscenda. Q. an bene sentiat.

Respondeo negative. Ratio est, quia posita scientia, quod pluribus ex adstantibus non sufficiat publica instructio ad fidei rudimenta addiscenda, per accidens tenetur Parochus illos etiam privatim edocere: Si enim ad ipsum spectat illis Sacramenta ministrare, quorum capaces esse nequeunt, si laborent ignorantia mysteriorum fidei, ut ex propositione 64. ab Innoc. XII. damnata, sequitur teneri taliter suos Parochianos instruere, ut prædictam vincant ignorantiam, & sic capaces fiant validæ, & licitæ Sacramentorum susceptionis: consequenter, si pro illis publica non sufficiat instructio, etiam illos privatim edocere.

M E N S E A U G U S T I.

CAS. I. Titius pauper jam maturæ ætatis elegit in patrimonium Confirmationis Paulum divitem, à quo ingentem sperat eleemosynam; at quia Paulus est vix 15. annis natus, obstat Parochus tali electioni, & quidem cum magna Titii tristitia. Q. an bene se gesserit Parochus.

Respondeo affirmative, quia paruit mandato Eminentissimi Archiepiscopi, quia in sua Notificatione edita 15. Septembris 1732. præcipit absolute in confirmationis ministerio executioni demandari, quod in Concil. Med. 5. fuit sancitum, & quantum spectat ad casum præsentem, ne juvenes senes teneant in Confirmationis Sacramento, cum (en ratio Concilii) minime hoc per ætatem conveniat.

CAS. II. Parochus de Concionibus habendis parum sollicitus, omittit prædicare per integrum mensem. Q. an lethaliter peccaverit.

Respondeo affirmative, quia integer mensis, & in se, & respective est materia gravis, ut aperte docet Leand. tract. 7. de Paroch. q. 15. ubi alios citat; quod sane est maxime rationi consonum, cum integer mensis relatè ad quamcumque aliam materiam in praxi, ut pars notabilis, sicque materia gravis consideretur.

CAS. III. Rusticus sæpe maledicit diei, horæ, ventis, pluviis, & hujusmodi. Q. an peccet graviter.

Respondeo regulariter loquendo negative. Ratio est, quia regulariter Rustici non maledicunt ventis, pluviis, &c. quatenus Deus illius utitur ad nos puniendum, in qua hypothesi, cum esset indignatio contra Deum, esset peccatum grave: bene vero, quia venti, pluvie, &c. solent illis aliquam molestiam afferre; quæ tamen, cum non sit justa causa maledicendi,